

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

z powództwa E. sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w R.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o wydanie świadectwa pochodzenia dla energii elektrycznej
w przedmiocie zażalenia powoda
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 5 czerwca 2025 r. sygn.
VII AGz 595/24; VII WSC 23/25
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
24 marca 2026 r.,

1. oddala zażalenie;

**2. zasądza od E. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
spółka komandytowa z siedzibą w R. na rzecz Prezesa Urzędu
Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych)
tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego wraz z
odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia postanowienia obowiązaniem do
dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2025 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, VII AGz 595/24 oddalił zażalenie wniesione przez E. sp. z o.o. sp. k. w R. (dalej: „skarżący”, „spółka”) na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27

czerwca 2024 r. wydane w sprawie o sygn. akt XVII Amz 112/23 i zasądził od powodowej spółki na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: „Prezes URE”) kwotę 1 080 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

E. sp. z o.o. sp. k. w R. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2025 r., VII AGz 595/24.

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2025 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, VII AGz 595/24; VII WSC 23/25, odrzucił skargę kasacyjną E. sp. z o.o. sp. k. w R. od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2025 r., VII AGz 595/24 z uwagi na jej niedopuszczalność.

E. sp. z o.o. sp. k. w R. złożył zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 5 czerwca 2025 r., VII AGz 595/24 VII WSC 23/25 w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej. Skarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie: art. 398¹ § 2 k.p.c. - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że skarga kasacyjna od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie w przedmiocie oddalenia zażalenia jest niedopuszczalna; art. 398⁴ § 1 k.p.c. - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że skarga kasacyjna nie spełnia wymagań określonych we wskazanym przepisie, co skutkowało odrzuceniem skargi kasacyjnej; art. 398⁶ § 1 k.p.c. - poprzez jego zastosowanie i w konsekwencji odrzucenie skargi kasacyjnej i art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. - poprzez jego błędne zastosowanie i w konsekwencji nieuwzględnienie skargi kasacyjnej co spowodowało nierozpatrzenie sprawy przez Sąd Najwyższy. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie skargi kasacyjnej złożonej przez powoda od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie w przedmiocie oddalenia zażalenia. Zdaniem skarżącego z uwagi na wyczerpanie dopuszczalnych środków pozwalających na rozpoznanie sprawy przez sądy powszechne, zaskarżone skargą kasacyjną postanowienie należy traktować jako kończące sprawę i pozostające w katalogu, o którym mowa w treści art. 398¹ § 1 k.p.c.

W odpowiedzi na zażalenie Prezes URE wniósł o: oddalenie zażalenia i zasądzenie od skarżącego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Wskazał, że zaskarżone

postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie jest prawidłowe, a zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skarżącego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 398¹ § 1 k.p.c., od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona, Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Z przytoczonego powyżej przepisu wprost wynika, że nie od każdego postanowienia kończącego postępowanie w sprawie strona może wnieść skargę kasacyjną. Uprawnienie to zostało przewidziane wyłącznie w odniesieniu do postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Skarga kasacyjna nie przysługuje zatem od wszelkich innych, poza wyraźnie wymienionymi w przepisie, postanowień sądu drugiej instancji, nawet jeśli mają one charakter kończących postępowanie w sprawie (tak A. Turczyn [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Art. 1–505(39). Tom I*, red. O. M. Piaskowska, LEX/el. 2025, art. 398¹).

Wbrew twierdzeniom skarżącego przepis art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. nie rozszerza katalogu orzeczeń, od których strona może wnieść skargę kasacyjną. Zgodnie ze wskazanym przepisem w sprawach z zakresu regulacji energetyki skarga kasacyjna od orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Przepis ten stanowi wyjątek od art. 398² § 1 k.p.c. który wprowadza kryterium wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o prawa majątkowe w przypadku skargi kasacyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2022 r., sygn. I NZ 4/21).

W przedmiotowej sprawie skarżący złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2025 r., VII AGz

595/24 w przedmiocie oddalenia zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 czerwca 2024 r., XVII Amz 112/23, którym sąd pierwszej instancji oddalił zażalenia skarżącego na postanowienia Prezesa URE odmawiające spółce wydania świadectwa pochodzenia dla energii elektrycznej. Skarga kasacyjna w takim postępowaniu nie przysługuje, a zaskarżone postanowienie o odrzuceniu skargi jest prawidłowe. Z uwagi na powyższe zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. Zasądzona kwota 360 zł stanowi wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

M.L.

[r.g.]